



Certifikace kouzelnické úrovně **Literární seminář**

Student: **Maya Prinz**

Profesor: **Anseiola Jasmis Rawenclav**

Školní rok: Zima 2024

Zadání:

Milá slečno Mayo,

jsem moc ráda, že jste si vybrala pro svou práci CKÚ právě Literární seminář. Víím už, že jste zdatná spisovatelka a jen tak něco Vás nezaskočí.

Proto bych po Vás v této zkoušce chtěla, abyste zpracovala formou povídky situaci, kdy postavy autorovi vylézají z příběhu ven.

Jak to pojmete nechám na Vás. Víím, že si dáte záležet a že to opět bude něco. Moc se těším!

Doporučená minimální délka NKÚ je 26 palců. :)

Vypracování:

Kocour zahýbal vousky a zadíval se nad sebe. Topení sálalo teplo; to ho ale teď nezajímalo. Veškerá jeho pozornost se upínala na bílou mističku, která na jeho konci stála. Věděl, co tam je, a chtěl ho.

Pohledem odhadnul vzdálenost, zavrtěl zadkem a jediným ladným pohybem se vznesl na úzké topení – alespoň tak by to mohlo připadat neznalému pozorovateli. Ve skutečnosti zapojil většinu svých svalů a přesně vypočítal, jakou sílu musí vynaložit, aby dopadl do správné výšky. Chtělo to zkušenosti, cvik a inteligenci, která mu naštěstí byla vlastní.

Natáhl krk k bílé mističce a spokojeně se pustil do vody ohřáté topením. Kam se hrabe obyčejná voda z misky na zemi!

Jakmile dopil, seskočil do závěsného pelíšku těsně pod mističkou, urovnal pár hrbolků tlapkami a stočil se do klubíčka, aby si dal dnešní už dvacátý šlofik.

*

Opřela jsem se o opěrku židle a zamžourala na text, který jsem napsala. Z hlediska psaní to bylo celkem ubohé. Text byl nemastný neslaný, pointa žádná a tohle neprošlo ani jako kreativní cvičení. S podrážděným povzdechem jsem papír zmuchlala do kuličky a namířila na koš.

Vedle.

Nejradši bych popadla další papír a začala psát od znovu, ale pochybovala jsem, že by to k něčemu bylo. Posledních pár týdnů jsem měla nervy v týdnu, což se dost odráželo na všem, co jsem dělala. Doufala jsem, že když se pokusím z toho vypsát, nakonec mi bude líp, ale ten pocit se ne a ne dostavit.

„Do háje už ale,“ zavrčela jsem, když jsem se loktem bouchla o hranu stolu. Neměla jsem den blbec, měla jsem rok blbec.

Že se svět rok od roku horší, to byl docela známý fakt – covid, válka, inflace a vše to ostatní působilo, jako by se náš svět sypal jako domeček z karet. Doposud mi ale nikdy nepřišlo, že by se to týkalo i mně. Věřila jsem, že to není štěstí; že jsem si to tak prostě zařídila.

No a pak se to začalo vše kazit.

Napřed jsem si podvrtla kotník – ten, který jsem měla podvrtnutý už dvakrát. Dva týdny jsem skoro nemohla chodit a stále mě občas ještě pobolíval, když jsem se snažila hýbat s chodidlem. Částečně jsem si za to mohla sama; odmítla jsem návštěvu lékaře na základě předchozích zkušeností. Manželovi se to sice nelíbilo, ale přemluvit mě nedokázal.

Pak mi jednoho letního dne zavolala mamka, že babička zemřela. Nesmutnila jsem ani zdaleka tolik, kolik by hodná vnučka měla, ale v létech předtím, než babičku zcela dostihla stařecká demence, jsme se dost odcizily. Stejně jsem se několik dní marně snažila rozvzpomenout na společně strávené chvíle. Vlastně jich moc nebylo. Jezdili jsme k ní jednou v roce na dva týdny prázdnin a tím to haslo. A od puberty už to byly jen jednodenní návštěvy. A pak přišly na řadu všechny ty rodinné hádky a problémy a už jsme spolu nemluvíly několik let.

Mnohem víc mě zasáhla další smrt v rodině – kocour, kterého jsem si vyprosila ve svých patnácti letech. Ačkoli byli rodiče napřed spíše proti, nakonec si ho oblíbili, a když jsem se odstěhovala napřed na vysokou a pak k příteli, zůstal bydlet s nimi. I tak jsem ho pořád považovala za svého miláčka a těžko se mi věřilo, že už není. A taky jsem na sebe byla tak trochu naštvaná za to, že jsem smutnější ze smrti zvířete než ze smrti vlastní babičky.

No a nakonec jsem přišla o práci. Už nějakou dobu předtím bylo jasné, že jde vše od desíti k pěti – jako marketingový specialista jsem věděla, že mi moc času nezbyvá, když se rozmohly AI, ale že to bude tak rychle... A tak jsem teď trávila dny tím, že jsem se snažila najít něco jiného. Zatím poměrně neúspěšně; na několika pohovorech mi rovnou řekli, že mám s vystudovanou vysokou školou až moc kvalifikací. Prosím? Jak může být kvalifikací až moc?

Zkrátka a dobře, přišlo mi, že se mi země hroutí pod nohama; ještě kousek, a budu tak moc na dně, že se z něj už nejspíš nevyhrabu.

Nad tímhle vším jsem přemýšlela, zatímco jsem sledovala, jak z kávovaru vytéká čůrek tekutiny do hrnečku. Hlavou mi mihlo, že bych ho měla někdy brzo nejspíš vyčistit, ale ačkoli jsem teď mívala volného času víc než když dřív, nějak jsem nedokázala tyhle věci dělat. Přišly mi tak zbytečné.

Opatrně jsem vzala horký hrnek do dlaní, opřela se o linku a vyhlédla z okna. K téměř desetimetrové vrstvě sněhu se pomalu přidávala další, jak sněžilo. Bylo to téměř poetické; i můj svět byl ukryt pod pořádně tlustou vrstvou břeček.

Pomaloučku jsem upíjela kávu, a abych si přišla aspoň trochu produktivní, rozhodla jsem se naskládat nádobí do myčky. Tak. Něco jsem udělala.

*

Svět byl černobílý.

Tak mu to aspoň připadalo, když se snažil rozhlédnout kolem. Snažil, protože nic nebylo správně; výhled mu co chvíli zakryla nějaký bílý cár, přes který pořádně neviděl. Občas mu přišlo, že v dálce slyší hlasy a kroky, ale kdykoli se snažil ty zvuky uchopit, docela zmizely. Občas jako by se celý jeho svět zatočil a on viděl zase něco jiného: podupávající nohu, kabel na hraní, hřbet knihy.

Zoufale škrábal packami kolem, ale marně. Nebyl si ani jistý, jestli jimi doopravdy škrábe, neviděl je. Neslyšel ani vlastní úpěnlivé mňoukání.

Začínal se bát, že vlastně ani není.

*

Zadívala jsem se na prázdný papír a párkrát zacvakala propiskou. V hlavě jsem měla prázdno. Dřív jsem nápady překypovala, ale teď se dostavil stěží jeden za tři čtyři dny. Bylo to k uzoufání.

Přišlo mi, že dny plynou až nechutně rychle. Blížily se Vánoce. Správně bych měla vyzdobit byt, nakupovat dárky, balit... ale k ničemu z toho jsem se přimět nedokázala. Nebyla jsem si ani jistá, jestli jsem ráda, že manžel odjel na služební cestu; na jednu stranu jsem si tu bez něj připadala hrozně opuštěně, na druhou jsem byla vděčná za to, že mě v takovém stavu nevidí. Nebyla jsem si jistá, jestli mě ještě vůbec pozná, až se vrátí.

Roztrpčeně jsem prázdný papír popadla a zmuchlala ho do kuličky v naději, že mi to alespoň trochu uleví. Vší silou jsem ho mrskla ke koši, před kterým narazil do několika dalších podobných kuliček.

Musím to vynést, než se vrátí, mihlo mi hlavou, ale nepohnula jsem jediným svalem, abych vstala a nepořádek uklidila.

Po chvíli zírání jsem to se psaním vzdala. Ani dnes ze sebe nic kloudného nevymáčknu. Nakonec jsem se rozhodla, že stejně jako včera budu i dnes trávit čas před televizí u nějakého nekonečného seriálu. Nebavily mě, ale přišlo mi to lepší než to ticho, které jinak bytu vládlo.

*

Další pohyb, další kus mozaiky. Okrová zeď se tyčila, kam až oko dohlédlo; tohle byl zatím jeden z nejnudnějších výhledů.

Počkat.

Okrová?

Dvakrát mrknul, aby se ujistil, že svět už není pouze černobílý. Ne, skutečně se do něj přikradly barvy – nebo alespoň tahle jedna. Jen ho trochu popudilo, že je zrovna tak... ošklivá. Nespokojeně máchnul ocasem a...

Na zlomek vteřiny viděl v pravém dolním rohu svého zorného pole pohyb. Ocas. Svůj ocas.

Pokusil se to zopakovat, ale nepovedlo se. Znovu jím už nepohnul.

Ale to nevadí. Je to pokrok. Aspoň nějaký. Nakonec z téhle podivné bedýnky unikne a učiní všem těmhle zlým návštěvám veterináře zadost. Však vy ještě uvidíte!

*

Venku mrzlo, až praští.

Hned jak jsem z domu vyšla, zalitovala jsem toho; nedalo se ale nic dělat. Jídlo v ledničce nakonec došlo a cesta do obchodu mi přišla snesitelnější než někomu volat, že si chci objednat jídlo. Nesnášela jsem telefonní hovory.

Pomalu jsem se rozešla směrem k obchodu a pozorně sledovala chodník poprášený novou dávkou sněhu pro případ, že by se někde skrývaly kousky ledu. Nechtěla jsem mít na krku další podvrtnutý kotník. Nebo teda, kotník je přece na noze.

Haha, přiměla jsem se zasmát vlastnímu špatnému vtipu, ale ani mně to neznělo upřímně. S povzdechem jsem zkusila trochu zrychlit. Radši bezduché seriály než trávit čas sama se sebou.

Když jsem se po hodině konečně vrátila domů, přišlo mi, že jsem venku strávila aspoň pár hodin; a vůbec nepomohlo, že se za tu hodinu stačilo zcela setmět, ačkoli byly teprve čtyři odpoledne. Další důvod, proč jsem nenáviděla zimu.

Vybalila jsem nákup a zahučela zpátky na gauč, ruka automaticky nahmatala ovladač. Můj plán byl jasný: sledovat seriály, dokud u nich nakonec neusnu.

*

A... hop!

Sice ho moc nepřekvapilo, že to nevyšlo, ale stejně nespokojeně zaprskal. Už ho vážně nebavilo tu být. Chtěl si pořádně protáhnout nožky, zarovnat drápky, ideálně na nějakém měkkém čalounění, schramstnout pár mňamin a nechat se podrbat. Ach, jak moc se chtěl nechat podrbat! Tolik ho naštvalo, kdykoli kolem sebe slyšel ty kroky, ale nemohl se jít otřít o nohy a zavrňet slastí, když ho za to poškrábali na hlavičce.

Hop!

Tentokrát to skoro měl, tím si byl jistý! Celý jeho svět se zatřásl a on skoro cítil teplo radiátoru, na který měl výhled tentokrát.

Přinutil se uklidnit se. Přikrčil se a zkušeným okem odhadoval vzdálenost mezi sebou a světem tam venku. Světy sice ještě nikdy neproskakoval, ale byl si jistý, že kocour s jeho zkušenostmi to zvládne. Nakonec.

Vyvinul veškerou sílu, kterou dokázal shromáždit, aby napjal svaly na zadních nohách, a odrazil se.

*

Zděšeně jsem sebou trhla.

Nějaký hluk mě budil dvakrát třikrát do týdne; někdy to bylo dopoledne, kdy jsem slyšela vrtačku, jak sousedi renovovali koupelnu. Jindy zapraskal v bytě nějaký kus nábytku a já pak nemohla znovu usnout. Občas mě vzbudilo pípání spotřebičů.

Tohle ale bylo jiné.

Ten zvuk bych nejspíš neuměla pořádně popsat; bylo to něco mezi ránou z děla a šustěním stovky papírů. Zmateně jsem se rozhlížela po potměném obývacím, ale nic jsem neviděla.

Srdce mi stále divoce bušilo, nepřipadalo v úvahu, že bych zase brzy usnula. Vzala jsem tedy do ruky ovladač jako zbraň a po špičkách se vydala k ložnici, odkud rána vyšla. Při tom jsem se snažila vyhýbat místům, která skřípala.

Očima jsem těkala sem a tam a napínala jsem uši, co to šlo, kdybych slyšela další zvuky. Došla jsem až do ložnice, ale nic zvláštního jsem neviděla; postel u jedné stěny, můj stůl u druhé.

Ulevilo se mi; ne úplně, protože jsem pořád přemýšlela, co to sakra bylo, ale potěšilo mě, že ani tentokrát se k nám nikdo nevloupal, jak jsem se pokaždé obávala, když mě něco vzbudilo. Posadila jsem se na kraj postele a párkrát se zhluboka nadechla, abych se uklidnila už úplně.

V tom se mě něco dotklo.

Celá jsem ztuhla a se srdcem až v krku jsem shlédla dolů.

Kočka.

Kočka?

Trvalo mi několik vteřin, než jsem to zpracovala.

O nohu se mi hlavou otírala kočka. Mourovatá kočka, co nespokojeně švihala ocasem. Když si sedla a podívala se na mě svými pronikavými zelenými očima, všimla jsem si, že má na hrudi kresbu srdíčka.

Copak jsem se dočista zbláznila? běželo mi hlavou, když jsem se sehnula a opatrně se přizračného ducha mého kocourka dotkla. Hned mi hlavičkou vyšel vstříc a hlasitě se rozvrněl.

„Copak tu děláš, mrňousku?“ zamumlala jsem. Musela jsem několikrát mrknout, abych se zbavila slz v očích.

Dál jsem ho hladila, až jsem rukou o něco zavadila – kousek papíru. Zvedla jsem ho před sebe a snažila se rozluštit to, co na něm bylo napsáno:

...aby dopadl do správné...

Byla jsem si jistá, že to nevzhledné písmo je moje – a že ta slova jsou má, z jednoho z těch kreativních cvičení, o která jsem se pokoušela. V hlavě mi vyvstala jediná otázka: Jak?

Kocourek se mi dál otíral o ruku – a já si uvědomila, že mě odpověď na tu otázku vlastně ani moc nezajímá. Chtěla jsem jen, aby to byla skutečnost. Přesně na to jsem myslela, když jsem si zalezla pod peřinu a kocour se uložil nad mojí hlavu na polštář, stejně jako kdysi.

„Bud’ tu, až se probudím,“ poprosila jsem ho těsně předtím, než jsem upadla do říše snů. A po dlouhé době se mi zdálo o něčem jiném než o nekonečné temnotě a prázdnotě.